

l'ateneu

ORDAL

AGOST - 99

NÚM. 27

20è ANIVERSARI DEL FUTBOL SALA ORDALENC

1979

1999

SUMARI

EDITORIAL	1.
INFORMACIÓ DE L'ATENEU	2.
SALUT	5.
CUINA	7.
EDUCACIÓ	8.
DE PEL·LÍCULA	9.
ASTRONOMIA	10.
FOTO NOTÍCIA	11.
FELICITATS	12.
MÚSICA	13.
FET A CASA	14.
ESPORTS	27.
BÚSTIA	28.

Per la publicació de qualsevol carta o article, l'escrit ha d'anar signat per l'autor o amb pseudònim. Estaran mecanografiats, a doble espai, una sola cara i en català.

DIRECCIÓ	Ateneu Ordalenc
COORDINADOR:	Magí Vendrell
REDACCIÓ:	Mariàngels Buirà Cèlia Vendrell M ^{re} . Àngels Curto Elisenda Vendrell
DISSENY:	X.Rosell
PORTADA:	X.Rosell
TRACTAMENT D'IMATGES:	Cèsar Vendrell
TIRATGE:	275 exemplars
EDITA:	L'Ateneu Ordalenc Av. Barcelona, 47 08739 Ordal

L' Ateneu no es fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.

Per tots, grans i joves, actualment els anys passen d'una revolada. I en un obrir i tancar d'ulls, ens palplantem de nou en la nostra Festa Major. Com podeu veure, aquest any us arriba a les mans la nostra revista en el format habitual, que en aquesta edició, es diferencia del programa de la Festa Major, tal i com s'havia fet fins ara. Gent nova, nous plantejaments, noves idees...

Però el que no canvia, és la il·lusió que tots sentim quan arriben aquests dies. Les vacances, que es barregen amb el sol, la Piscina, les Festes Majors de tots els pobles, tot ens ajuda a escalfar l'ambient pels primers dies d'agost. Força dies abans, ja comencem a veure els primers preparatius: sopars de colles, el pregoners, els diables, les mestresses enllestint els menjars de Festa Major, els nens fent ballets, i tantes i tantes coses que fan que la Festa no duri tan sols quatre dies, sino que s'allargi un bon grapat més.

A Ordal, tenim la gran sort de ser un poble molt participatiu. Enguany, celebrarem el 20è aniversari del Futbol Sala, al qual volem felicitar des de la redacció pels seus èxits, també els cinc anys del drac Escurcerot... I tan sols fa quatre dies que es va renovar l'Ajuntament, amb la sort de tornar a tenir un alcalde del nostre poble. Tot això demostra que no vivim en un poble passiu, sense objectius; al contrari, tot fa pensar que la gent té ganes de fer coses: si fem una ullada a les llistes electorals, ens adonarem de la gran quantitat de persones d'Ordal que s'hi troba.

I és que la pròpia rutina de la nostra vida és talment una Festa Major (malgrat a molts la comparança els pot semblar poc adient): per fer moltes de les coses necessàries per la comunitat necessitem gent al davant, persones amb objectius comuns que treballin per aconseguir un bé social. Cal també que els receptors: el poble, els contribuents, les famílies acullin amb il·lusió les activitats, els projectes i en participin activament.

Des de la nostra revista donem suport a tots els grups de persones que tenen molta feina a fer i quelcom que comunicar; us obrim les nostres pàgines a tots, al nou consistori i a qualsevol altre entitat per fer arribar als nostres lectors les vostres informacions, les vostres inquietuts o queixes. Igualment, als lectors, sempre fidels demanem que no es callin, que plasmin en "l'ateneu" tot allò que els indigna, que el preocupa o, a l'inrevés, el que trobin digne de lloança.

El nostre desig és que participem tots, i gaudim plenament de la nostra Festa Major, i de totes aquelles coses que ens dona el nostre poble, la nostra gent i el seu esforç.

Tot l'equip de la revista us desitja de tot cor una molt feliç Festa Major.

La Redacció

INFORMACIÓ DE L'ATENEU

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU

ABRIL

FESTA DE L'ARBRE

Enguany, la Junta de l'Ateneu, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Subirats, varem creure oportú fer l'actuació de la Festa de l'Arbre al Parc de la Immaculada. Per aquest motiu, es van plantar una serie de flors a les jardineres de fusta, fen la plantada simbòlica el dissabte a la tarda dins del programa d'activitats organitzades per l'Esplai "Sol Naixent".

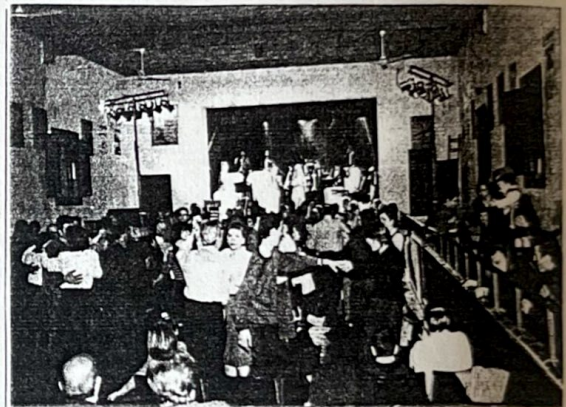

Cal destacar l'amplia participació de la quitxalla d'Ordal en els jocs que es van organitzar. Tots van passar una tarda divertida, donant per acabada la festa amb un berenar amb xocolata desfeta i melindros.

Diumenge al matí ens varem aplegar a la plaça de les Moreres i vam gaudir d'una gran ballada de Sardanes a càrrec de la Cobla Orquestra Emporium.

A la tarda varem disfrutar d'un magnífic ball, amenitzat per la mateixa orquestra, amb cava ben fresquet i galetes.

MAIG

SORTIDA AL TEATRE

Com ja sabeu, es va programar una sortida al Teatre Nacional de Catalunya a veure la representació de l'obra " Els Gegants de la muntanya".

Tots els socis que hi varem anar, varem gaudir tant del TNC (edifici) com de la representació (amb l'actuació d'actors ben coneguts per tots).

JUNY

REVELLA DE SANT JOAN

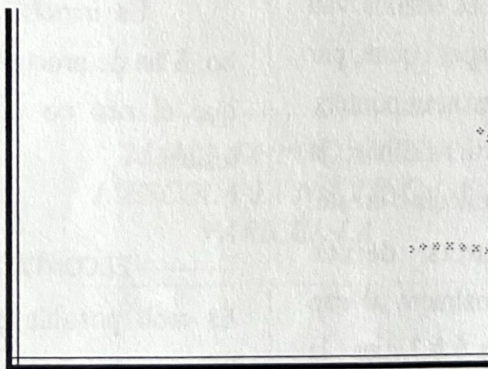
Enguany, i després de l'experiència positiva de l'any passat (es va oferir una revetlla amb ball, coca i cava), la Junta de l'Ateneu varem decidir millorar la revetlla organitzant un sopar. Ens varem aplegar setanta tres persones per sopar (creiem que va ser un èxit, ja que molts socis del grup de Diables i l'Escrucerot no varen poder assistir perquè tenien un correfoc a Igualada).

Tot es va desenvolupar amb molta germanor entre els assistents i varem gaudir d'una vetllada molt agradable. A la mitja part del ball que ens ofería l'orquestra Savoy, varem realitzar un Bingo, on la sort es va repartir de la següent forma:

☺ Premi a la Línia, dotat d'un VAL DES-COMPTE per valor de 2.500 ptes. per una compra efectuada al supermercat *CAL PELEGRÍ*, que va tocar a la *Sra. María de Cal Ros*.

☺ Premi al Bingo, dotat d'un VAL per a DOS DINARS o SOPARS (segons l'establiment) a efectuar al restaurant *LA GIRGOLA*, que va tocar a la *Sra. Eva de Cal Pi*.

A totes dues.....**MOLTES FELICITATS** ¡!!!

I ja per acabar aquest resum de les activitats que l'Ateneu Ordalenc us ha organitzat en aquests tres mesos, volem fer arribar el nostre agraïment i felicitar a l'esplai "Sol Naixent", per l'organització dels jocs que van oferir el dissabte de la Festa de l'Arbre. També volem fer arribar el nostre agraïment per la seva col·laboració als següents establiments del nostre poble:

BAR CASABLANCA

BODEGA BERTRAN - CASAS

CAL PELEGRÍ

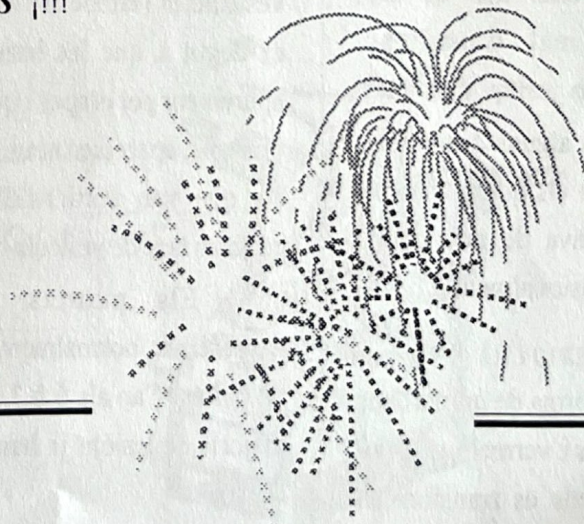
Carnisseria CAL PAU

EL CELLER D'ORDAL

ELS ARCS

JOSEP i RICARD CASAS

SPAR (Elisabeth)

SALUT

VARICEL-LA

La varicel·la és una enfermetat infecciosa típica de la infància , molt contagiosa i molt freqüent . Afecta cap a uns 500.000 nens de tota Espanya cada any. La produeix el virus de la varicel·la zòster . Quan el nen s'hagi recuperat de la varicel·la zòster, el virus restarà sense activitat i en estat latent en el teixit nerviós. Si torna a reactivar-se, fet que pot passar en edats més avançades de la vida, donarà lloc a una erupció coneguda com l'herpes zòster.

És difícil preveure la gravetat que el curs de la varicel·la pot presentar als fills quan s'observen els símptomes a l'inici de la infecció. Tot i que la varicel·la no és habitualment perillosa en els nens amb un bon estat de salut , el nen haurà de romandre a casa fins que totes les lesions tinguin crosta. En nens més grans (per sobre dels 12 anys) i especialment en adults, els símptomes poden ser greus i originar altres problemes.

SÍMPTOMES

DE LA VARICEL-LA

El primer símptoma que es pot apreciar normalment és febre moderada. Després un o dos dies més tard , surt una erupció (generalment a prop del cap) que s'exté cap a la cara, pit, esquena , part superior de braços i cames , boca i a vegades a la tràquia i als bronquis . També , el nen pot tenir mal de cap, faringitis, mal d'estòmac, cansament o estar desganat. Hi ha també alguns casos, poc freqüents, en els que la varicel·la s'acompanya de pulmonia i fins i tot, ocasionalment d'otitis.

L'ERUPCIÓ

Apareix en forma de nombrosos puntets petits i vermells que fan picor els quals es transformen

en petites vesícules plenes de líquid (ho anomenarem lesions de la varicel·la) les quals es ressequen i es converteixen en crosta al cap de pocs dies. És molt característic poder observar els diferents aspectes de les lesions que apareixen conjuntament.

És a dir que simultàniament, hi haurà puntets vermells, vesiculetetes i també crostes. Això és degut a que les lesions van apareixent per etapes i quan, per exemple, apareixen nous puntets, els que van sortir a l'inici ja estan en fase de vesícula o crosta.

Els puntets deixen d'aparèixer normalment al cap de 5 dies. Cap als 6 ó 7 dies , la majoria de lesions ja han format crosta.

LES CICATRIUS

És possible que ens quedin .

I és més probable que ho faci si les lesions de la varicel·la s'infecten també per altres gèrmens. En aquest cas, és més freqüent que es produeixin cicatrius. El fet de rascar-se, pot conduir a una sobreinfecció de les lesions, les quals acaben produint cicatrius i d'altres problemes.

És important prevenir-ho. S'ha de procurar al màxim, que el nen no es rasqui les lesions.

ELCONTAGI

És molt possible que a altres fills que no hagin passat la varicel·la , es contagin. Hi ha un 80-90% de provabilitat que

s'infectin del germà malalt. I si tenen bona salut, habitualment és millor deixar que passin l'enfermat a l'hora.

Així queden estalvis de patir-la més endavant, i com més grans són, més greu es presenta l'enfermetat. Però si algú dels fills està actualment amb problemes de salut i s'ha exposat al contagi, és convenient que consulti al seu metge.

— EN L'ADULT —

La varicel·la és una enfermetat que es pot considerar greu . Si es produeix en una dona embarassada hi ha més risc de complicacions en el fetus . També és una enfermetat greu en persones que ténen debilitat el seu sistema immunològic i per tant no poden defensar adequadament de les infeccions. Donat que el virus és sempre el mateix , tant es pot adquirir d'un adult a un nen , com d'un nen a un adult .

— EL FOCUS —

El focus del contagi són els estornuts o la tos de les persones infectades que transporten el virus per l'aire fins l'aparell respiratori de les persones sanes , així s'infecten.

També es pot contagiar per contactes molt estrets amb la persona infectada.

— EL TEMPS —

El temps que el seu fill pot començar a contagiar la varicel·la és des d'uns 10 dies després de que contregui la infecció (és a dir des d'uns dies abans que aparegui l'erupció). Seguirà contagiant fins que totes les vesícules hagin format crosta.

— DE VACUNES CONTRA LA VARICEL·LA —

pel moment en tota Espanya només existeixen vacunes que es reserven per als pacients , l'exposició dels quals al virus

pot tenir tràgiques conseqüències i habitualment només en l'àmbit hospitalari.

— PEL QUE FA A LES MESURES —

— CONTRA LA VARICEL·LA —

és molt important consultar amb el seu metge el més aviat possible. Ell li administrarà el tractament adequat contra la varicel·la . Recordi que igual que en altres enfermetats , el tractament precoç pot evitar moltes molesties i accelerar la curació dels seus fills.

El seu metge també l'informarà de les mesures generals més oportunes, com el temps que el nen ha de romandre en repòs, les mesures higièniques per evitar la infecció de les vesícules, el moment en què el nen pot tornar a l'escola ...

Isidre Bages
metge

MAMA JA PUC ANAR A
L'ESCOLA JA NO TINC LA
VARICEL·LA

CUINA

CALDERETA DE LLAGOSTA

Ingredients per a 4 persones:

- 4 llagostes
- 2 litres de fumet de peix de roca
- 2 pebrots verds
- 2 pebrots vermells
- 2 cebes grans
- 250 grams d'ametlles torrades
- 3 rovells d'ous durs
- julivert

¿ fumet de peix, pebrots, cebes i ous ? on són les cloïses i les navalles, no hem direu que soc jo el plat fort ?

Preparació :

- Fer un sofregit de ceba amb els pebrots i el julivert, quan estigui rosset el passeu per la batidora junt amb les ametlles torrades i els rovells i la meitat del fumet.
- En una cassola de terra que sigui una miqueta alta, poseu les llagostes partides per la meitat,

- (la closca cal que estigui per la part de sota per tal que no es buidin), salpobreu i cobriu-les amb la picada i el fumet de peix .
- Ho feu coure 12 minuts .

*Podeu acompanyar el brou amb torrades fregades amb all.
Aquest plat també es pot fer amb llamàntol.*

CONILL AMB PRUNES I PINYONS

Ingredients:

- 1 conill
- ½ quilo de prunes
- 250 grams de pinyons
- ½ got d'anís
- ½ got de moscatell
- 150 grams de llard
- 100 grams d'ametlles torrades
- canyella, sal, pebre i bitxo

Preparació:

- En una cassola de terra poseu a daurar el conill salpebrat i amb el llard i la canyella. Quan sigui daurat poseu l'anís i el moscatell i quan s'hagi reduït poseu les prunes, els pinyons, la picada d'ametlles i el bitxo i una miqueta d'aigua.
- A foc lent deixar que faci "xup, xup" fins que quedi caramelat.

¿ conill ? i perquè conill ?
no ho entenc pas,
que volen dir amb conill ?

Enriqueta Valles

EDUCACIÓ

S'ACABA EL CURS , ARRIBEN LES VACANCES D'ESTIU

Primer farem un petit esment a les notes i al rendiment escolar del curs , tot i que durant el curs les famílies ja han tingut contactes a nivell d'informes i entrevistes escolars per tal d'anar veient com cada fill i filla fa el seu camí en els aprenentatges, en les relacions

amb els altres i maduracions mentals i físiques , és ara el moment de saber si el nostre fill supera el curs, si ens recomanen que resti un curs més (repeteixi), si cal apretar el reforç durant l'estiu...

Davant uns bons resultats o uns resultats esperats ens omplim de satisfacció, però si aquests no són com esperavem o són mals resultats ens caldrà valorar els molts aspectes que influeixen en els resultats escolars dels nostres fills i filles.

D'entrada cal recordar que els nostres fills i filles no poden realitzar moltes vegades les nostres expectatives tal i com voldriem o desitjariem, cadascú és com és i es forma en la pròpia personalitat immers en un entorn social, cultural, econòmic...i en un determinat entorn familiar..

No podem basar els resultats escolars atenent només a les notes, els alumnes poden haver après moltes coses, poden haver fet bons amics, poden haver desenvolupat molts aspectes de les seves capacitats (intel·lectuals, psicomotrius, d'atenció, de relació...) poden haver augmentat la seva autonomia ...això és molt important a tenir-ho present en el

moment de valorar resultats no esperats.

Si a casa es vetlla per unes bones relacions familiars on hi càpiga el respecte, on totes les expectatives puguin ser expressades, conegudes, valorades, on hi hagi lloc per al diàleg i un contacte amb les persones que es fan càrrec de l'educació dels nostres fills i filles , en aquests moments cada membre implicat podrà dir la seva i entre tots intentar buscar nous camins per millorar amb l'ajuda de tots els resultats negatius del procés d'aprenentatge dels fills. Un dels camins , certament són el repàs en aquelles matèries que cal

reforçar , però per a tots els infants i nois i noies escolaritzats els cal el temps de vacances en que deixen de ser alumnes i poden escollir lliurement de fer activitats diferents a les escolars o semblants , però en tot cas amb un ritme més distès i en un espai diferent. D'entre un ventall considerable d'activitats podem suggerir :

La lectura d'aquell llibres que ens han regalat o dels que ens ha parlat algun company... Escriure cartes, començar un diari personal, fer col·leccions, omplir l'àlbum de fotos,... Escoltar música , produir música , fabricar-se joguines, fer treballs plàstics... Descobrir o redescobrir l'entorn , fer excursions, anar a la recerca d'informacions... Passejar Jugar en grups esportius, nedar, córrer amb bicicleta... Ajudar en les tasques domèstiques Gaudir de la companyia de la família, dels amics, fer noves amistats. Les vacances són un temps necessari per "agafar piles" de cara al curs vinent.

Mª Àngels Curto i Ros

SECCIÓ DE PEL·LÍCULA

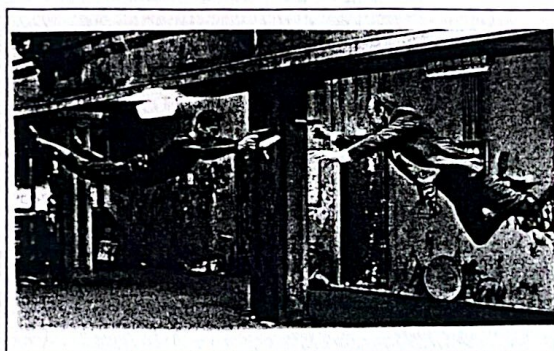

Com que tinc bons contactes amb els senyors productors de la revista de l'Ateneu m'he decidit, a última hora (és que sóc una ordalença com Déu mana), a encetar una secció. En aquesta, tots els pel·liculeros podrem expressar les inquietuds que ens hagin generat els "films" vistos a la gran pantalla.

Quan llegiu aquests comentaris, possiblement les pel·lícules ja s'hagin passat als Casals, Kubriks o Bogarts però si més no, ens anirem endinsant en aquest món tan fascinant.

THE MATRIX

Voleu acció barrejada amb bones dosis de ciència-ficció, doncs no us perdeu "The Matrix". En ella veureu actuar un indecís Keanu Reeves, que sense saber-ho és qui ha de lliberar els homes del món irreal que ha creat Matrix. Potser estarem perduts al començament, però a mesura que es

desenvolupi la trama descobrirem un argument futurista, força ben plantejat, similar a la del "Terminator". La recomano als sedents d'acció, als buscadors d'efectes especials sense límits, als que van darrera les pel·lícules d'aventures i com no a les seguidores d'en Keanu.

TODO SOBRE MI MADRE

Entrant dins un altre estil, l'Almodóvar ens ha presentat aquest any "Todo sobre mi madre". Pel·lícula que és plena de tendresa i sentiment. Endinsada en la realitat d'uns personatges tan reals com les dones de carrer, els artistes de teatre i els que tenen les venes plenes de solidaritat.

En ella el fill de la protagonista descriu part de les vivències que comparteix amb la seva mare, però és ella qui continua el relat.

L'acompanyarà en el camí de la vida un antiga amiat. Un transvestit, que no es diu "La agrado" per casualitat. Ha esdevingut la darrera revelació

d'aquest director, doncs és un personatge que es va guanyant poc a poc l'estima completa de l'espectador. No us la perdeu, no hi manca l'ironia, un argument ben elaborat i un toc de sentiment, que també va bé. Que la força us acompanyi!!! i que aquesta Festa Major sigui de **PEL·LÍCULA!!!!**.

Elisabet Rosell

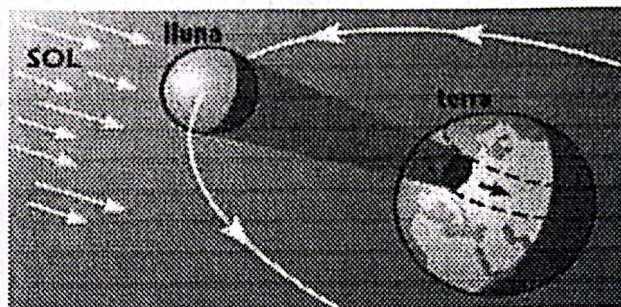
ASTRONOMIA

L'ECLIPSI DE SOL DE L'11 D'AGOST DE 1999

Cap al mig dia del dia onze d'agost hi haurà un dels fenòmens més espectaculars que ens mostra la natura, es tracta d'un eclipsi total de Sol, visible només parcialment des d'Ordal, però a centre europa en països com Alemanya, França, Austria, Hungría, Turquia etc. serà total, la qualcosa no passava des de fa dècades.

Els eclipsis de Sol són fenòmens bastant freqüents quasi n'hi ha un per any, però quasi sempre es donen en llocs inhòspits del nostre planeta, en ple Ocea o a molts quilòmetres de nosaltres. Per tant aquest eclipsi és especial, donada la seva proximitat a zones densament poblades.

Un eclipsi total de Sol es dona quan la Lluna s'interposa entre la Terra i el Sol tapant-lo del tot. Malgrat que la Lluna és més petita que el Sol, al estar més a prop de la Terra el seu diàmetre aparent és pràcticament el mateix, per això el pot tapar totalment. Si la alineació no és perfecte llavors es produeix un eclipsi parcial, que és el que veurem des d'aquí Ordal, per veure'l total, aquest cop, ens tindriem que desplaçar a alguna

zona concreta dels països que he anomenat abans.

Però, perquè és espectacular? Quan la Lluna comença a passar davant del Sol hi comencem a veure una petita mossegada que va creixent gradualment, és el primer contacte; quan la Lluna ja tapa un 80% és quan comencem a notar que la llum ambient comença a baixar i la temperatura també, és la fase parcial. Un minut abans de la totalitat comença el segon contacte, La Lluna cobreix pràcticament la totalitat del Sol i apareixen al seu voltant petits detalls lluminosos com si fos un anell de diamants són «les perles de Baily» aquest titilán moment ens anuncia el tercer contacte, l'últim raig de llum s'esvaeix i si mirem l'Horitzó veiem una ombra que s'acosta a una velocitat de 1600 km/h i que podem veure només un moment.

Les muntanyes llunyanes desapareixen enfosquides per una negrura de aniquilació i un instant més tard ens toca a nosaltres, i ens fonem en un món eclipsat, de sobte el cel es torna fosc i porta amb ell un dramàtic efecte de nit, mirem el Sol i veiem un pou negre enmig del cel envoltat per una fantasmagòrica corona fibrosa, apareixen les estrelles més brillants i també alguns planetes. Aquesta foscor confon també als animals, els ocells paren de cantar i es disposen per dormir, els insectes paren de volar, la temperatura baixa molt més. Tota la naturalesa es comporta com si fós de nit. Després d'uns minuts, un brillant espectre de llum apareix pel cantó oest, és el quart contacte, es torna a veure l'anell de diamants i tots els events anteriors a la totalitat ara passen al lloc oposat del Sol. Finalment el disc del Sol és

restaurat. L'eclipsi s'ha acabat.

Per observar l'eclipsi s'han de prendre una serie de precaucions, ja que el Sol no es pot mirar mai directament ja que la seva llum pot lesionar greument la retina de manera permanent. Per tant tingueu presents les següents recomanacions:

-No mirar el Sol directament, ni a simple vista, ni amb cap instrument desprovist dels filtres adequats.

-No fer servir vidres fumats, ni radiografies, ni negatius fotogràfics per veure'l a través d'ells.

-Feu servir vidre de soldar, el podeu comprar a una ferreteria, és el més segur.

-En cap moment s'ha de notar la més mínima sensació d'enlluernament.

-Poseu especial atenció en vigilar els nens per que no mirin directament el sol.

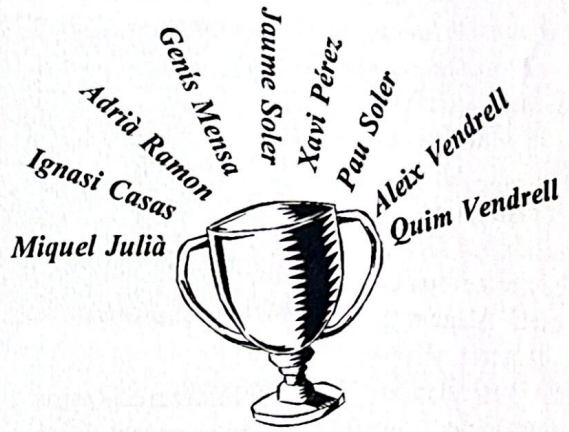
A Ordal l'eclipsi començarà a les 11h 01m del matí el màxim serà a les 12h 21m i s'acabarà a les 13h 47m. El percentatge tapat serà del 77% del disc solar.

Cèsar Vendrell

FOTO NOTÍCIA

FUTBOL SALA

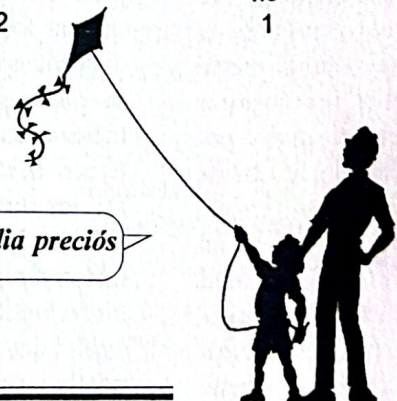
Els nens entrenats pel " Marimon " (en les activitats extraescolars) van jugar el seu " primer partit ".
La sort, els animadors i la parentela els van acompanyar !

EL TEMPS DEL 1998

MES	T° MÀXIMA	T° MÍNIMA	LITRES DE PLUJA	TEMPESTA
Gener	18°	0°	97	dia 25 pluja i neu
Febrer	25°	2°	5	no
Març	24°	1°	3	no
Abril	24°	2°	17	1
Maig	28°	7°	39	6
Juny	33°	8°	22	3
Juliol	36°	14°	0	1
Agost	37°	12°	52	1
Setembre	31°	11°	60	4
Octubre	27°	7°	27	1
Novembre	23°	0°	3' 5	no
Desembre	20°	0°	122	1

Mira pare quin sol, avui si que fa un dia preciós

FELICITATS

FELICITEM

Al Joan Casas el nostre guia, el nostre "xerpa", el més entusiasta en totes les anades a Montserrat.

*Aquest passat mes de maig ha complert
l'ANADA NÚMERO 25 A MONTSERRAT.
Que per moltes vegades més ens pugui acompanyar!*

MÚSICA

QUINZE ANYS SENSE XESCO BOIX

Han passat quinze anys, i encara la majoria d'animadors i grups d'animació del país segueixen les seves passes. Les seves cançons, les seves rondalles, i per sobre de tot les seves explicacions amb aquell aire dolç i irrepetible que deixaven bocabadats als menuts i als no tan menuts han fet de Xesco Boix el màxim exponent en el món de l'animació als Països Catalans.

Aquí a Ordal, de ben segur se'l recorda per la seva participació en el "Farigola Folk" però també per les seves moltíssimes actuacions a escoles, casals d'estiu, Festes de Barri, Festes Majors, etc...arreu del Penedès.

Però potser els més joves es preguntaran : quí és Xesco Boix i quina va ser la seva tasca? Xesco Boix i Masramon va nèixer el 3 de febrer de 1946 a Barcelona i va morir atropellat per un tren a Malgrat de Mar el 21 de juliol de 1984 (ara fa 15 anys).

Va ser, el 1967, un dels fundadors del "Grup Folk de Barcelona" amb el qual va enregistrar cançons que van tenir un gran èxit, com "Si no em trobes darrera l'autobús", "Kumbaya", "No serem moguts", "Hevenu Shalom", o "Wimoweh".

Al començament de la dècada dels 70, va crear junt amb Jordi Roure, l' "Ara va de Bo" que va ser el primer grup d'animació per infants que va enregistrar discs en català.

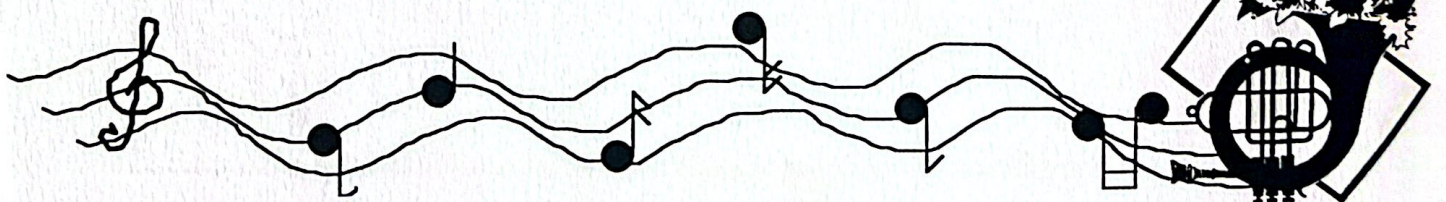
Del 1973 fin al moment de la seva mort (als 38 anys) va protagonitzar una intensíssima activitat com animador infantil, i d'ell, són les adaptacions al català de cançons com "Bingo", "Hi ha 5 ampolles", "L'espigari", o el conte de Pete Seeger "L'Abiyoyo", entre moltíssimes més, encara que també va fer llibres ("Lireta liraina" o "Galing-Galong") dedicats als mestres com a eina de treball

didàctica.

A començaments dels anys 80 va formar junt amb quatre animadors més (Toni Gimenez, Noe Ribas, Angel Daban i Lluís Maria Panyella) el grup "Els cinc dits d'una mà" que va servir per coordinar l'animació infantil a Catalunya.

Paton Soler

FET A CASA

FESTA MAJOR

Any rera any la Festa Major venim celebrant són festes entranyables que es viuen als pobles és una tradició que sempre anirà avançant.

Són festes tradicionals i molt mogudes que entranya força treball als organitzadors s'han de triar les orquestres i distribuir les festes.

La missa al Sant Patró és obligada per a tothom ella obre les portes a la festa més gran , tothom canta a l'església i els goigs al Sant.

És un poble que fa pinya i s'agermana són molts els que col·laboren , uns més , altres no tant però tots junts ho disfruten abans del dia gran.

També els infernals dimonis hi fan el seu paper quin soroll , quina gatzara i quin foc pel carrer més d'un petit tremola i plora , altres s'ho passen bé.

A la festa no hi poden faltar els Gegants i els "Cabessuts"

són part de la festa : ells tot ho engresquen tot fent el recorregut amb els seus balls i els seus caps gruixuts.

Encara és més bona la festa a la taula amb els canelons, els menuts i l'ànec rostit que no hi falti el cava , les prunes i els pinyons.

I les famílies a la taula rodona o llarga els convidats han vingut , són persones estimades que a Ordal feia temps que no havien vingut.

Que tingueu bones festes, és el que desitjo a tothom disfruteu-les si teniu salut i bona harmonia de tot cor us ho desitjo, que aquesta alegria segueixi fins un altre any.

Cèlia (Cornellà)

LA DECLARACIÓ DELS DRETS HUMANS HA COMPLERT 50 ANYS

La Mireia i el Genís Mensa, el Pau Soler, l'Adrià Ramón, la Miriam Martos, la Maite López, el Miquel Julià i el Jaume Soler que estudien a l'escola de Lavern, conjuntament amb d'altres companys i companyes han estat treballant sobre els Drets Humans, que el passat 10 de Desembre de 1998 va fer 50 anys que es van redactar.

El seu treball és molt extens i no el podem exposar en la seva totalitat. Però anem a veure'n una bona part:

Aquest tema ens va ser molt difícil de treballar ja que ens vàrem trobar moltes contradiccions.

Moltes cultures i religions no respecten els drets més importants de les persones que les practiquen. En molts països els nens de la nostra edat treballen i no van a l'escola per aconseguir diners i comprar menjar. Llavors què és més important ... respectar els drets humans d'aquests nens i nenes o poder menjar? Ràpidament ens vam adonar de la sort que hem tingut de néixer aquí i del poc valor que a vegades donem a allò que tenim.

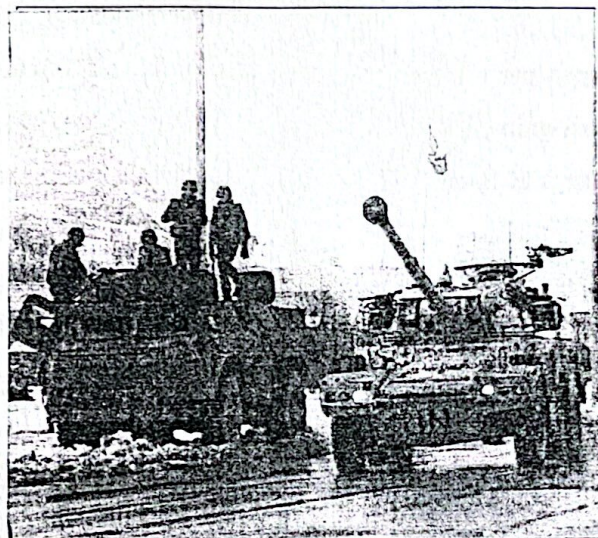
Sabíeu que hi ha 157 milions de nens i nenes amb problemes de desnutrició al món?

Nosaltres ni ens ho imaginàvem, però en molts països del món com al Pakistan, els infants de 5 a 10 anys treballen en condicions

infrahumanes, fent pilotes de cuir... i són tractats com esclaus.

Sabíeu que 57 països al món, entre ells la Xina (la qual vam triar per conèixer-la més) no han pactat amb la ONU per respectar i fer respectar els drets dels seus ciutadans ?

A la Xina l'any 1997 van ser executades 3.500 persones i, actualment continua sent un país on moren més persones per la pena de mort.

Hi ha moltes persones que han dedicat la seva vida a defensar els més dèbils, a lluitar contra les injustícies arreu del món com en Mahatma Ghandi, en Pere Casaldàliga, en Vicenç Ferrer, en Martin Luther King, en Nelson Mandela entre d'altres que d'alguna manera han contribuït a millorar la vida

de les persones. .

Fa 50 anys a Ginebra un grup de persones van decidir que el que havia passat amb els jueus en la Segona Guerra Mundial , no podia tornar a passar i es va crear l'Organització de les Nacions Unides (ONU) i van redactar els 30 articles de la declaració dels Drets Humans que ens parlen d'igualtat , llibertat, seguretat, justícia, protecció, educació, sanitat, treball, religió dels homes, de les dones, dels infants i de la VIDA.

Martin Luther King va escriure un poema que ens va agradar molt i diu així:

" *Els joves aprendran paraules que no comprendran,*

Els infants de l'India preguntaran :

Què és la gana?

Els infants d'Alabama preguntaran :

Què és la segregació racial?

Els infants d'Hiroshima preguntaran :

Què és la bomba atòmica?

Els infants de l'escola preguntaran :

Què és la guerra ?

I vosaltres els respondreu, vosaltres els direu :

Aquestes paraules ja no es fan servir

Com ara diligència, galeres, esclavitud.

Aquestes paraules ja no volen dir res .

Per això les hem tret del diccionari."

Potser algun dia els nens i les nenes de Kosovo també podran dir " Què vol dir bombardeig ? " O les persones kurdes " Què són els gasos letals ? ", O els hutus africans "Què són les tortures ? "... Potser algun dia hi haurà pau, llibertat i justícia.

En Ghandi va comentar un dia : " Si alguna vegada dubteu de quina acció heu d'emprendre, recordeu-vos de la persona més pobre i desvalguda que hàgiu vist mai i pregunteu-vos què l'ajudaria més i de seguida sabreu quina és l'acció justa".

TOT EL MON ES MEU

La senyora Deulofeu m'insisteix: - Així la carta l'he d'enviar al camí de la Creu? Ai carat -murmura - el camí de la creu! Sí, li faig, i al número 1.

És la Residència d'avis, El Cenacle. Encara, penso, que els avis els tenen tots els números, i més, i que recorren totes les estacions del Via Crucis dia a dia.

Camí, avui ben il·luminat, ben asfaltat, torres boniques, i això sí, cotxes amunt i avall, de nit i de dia. Un noieta que baixava amb moto com un llampec s'atura al davant meu tot rialler i amb ganes de viure. Mossèn, tot el món és meu! El futur amb molta sort potser sí, però el passat, no.

Veus, aquest camí no l'has fet tú. Foren uns altres. Ara tu l'estas fruïnt. Altres el feren amb molt d'esforç i ben apinyats, perquè l'unió fa la força. Mira, seu una mica que t'ho explicaré.

Veus aquesta rectoria? Des d'aquí fins a cal Jan, tot era bosc, menys unes vinyes a l'esplanada. Tot fosc com una gola de llop. Feia basarda, sobretot a l'hivern. Un diumenge, el Jaume de cal Pau de l'Eugènia va ser atropellat per un cotxe quan venia a Missa per la carretera. Es recuperà de l'accident. El qui no va lliurar-se de la mort va ser l'avi Pepet del Pà.

Llavors decidirem fer un caminet que enllaces l'Església amb el poble.

Desbrosàrem a cops de pic i aixades feixes i marges. Aquest caminet, arrel de la Santa Missió va ser aixamplat acuradament, no pas per passar-hi cotxes, sinó la gent que venia a Missa, perquè de cotxes n'hi havia tants com els dits de la mà.

Doncs mira, ja fa 35 anys, el 22 de novembre de 1964, es clausurarà la Santa Missió, beneint la Creu com a record perenne. Després de la Missa solemne, tot el poble fent grup entorn dels pastors, pujà en processó vers la Creu Santa.

Jo no havia viscut un acte semblant amb tanta emoció. Recordo que tot pujant vaig comunicar al Sr. Carles Llorens que fes el comiat d'agraïment als PP. Missioners, Mn. Jaume Armengol i Mn. Lluís Puig. No li costà gaire de preparar-se. El Sr. Carles Llorens sempre inspirat, de paraula fàcil, pietós exercitant i educat a l'escola dels Maristes de Sants, expressà eloqüentment els sentiments de tot el poble d'Ordal que vibrava a l'unissò.

Ho veus? No tot el món és teu. La meitat de la gent del poble no ho recorda això, perquè encara no havia nascut, i l'altra meitat potser tampoc ho recorda per falta de memòria. Ai, les cues de pensa!

I amunt i avall, que és vida. I la Creu sempre allà, clavada, esbelta, beneint els vianants que la contemplen amb fè i devoció.

Mn. Josep Raventos.

FEM QUE EL BOSC NO ES CREMI

Hi ha un folletó a l'Ajuntament que recorda quines mesures hem de prendre per tal que les muntanyes d'Ordal que sortosament encara ténen bosc es conservin .

Els llocs més eixuts i solells de les Muntanyes d'Ordal són coberts per pinedes i brolles . Cal tenir especial cura en aquests indrets i extremar-hi les precaucions en tot temps.

CAL :

- No encendre cap mena de foc ni cremar-hi deixalles
- No encendre focs artificials ni llançar coets en zones de perill.
- No llençar mai les cigarretes enceses, ni llumins sense apagar. Ni caminant, ni per la finestreta del cotxe.

- No deixar mai escombraries ni deixalles en el bosc, ja que, a més d'embrutar-lo, poden ser l'origen d'un incendi. Utilitzeu els serveis de recollida i els contenidors adients.

- Si aneu a menjar al bosc, cal que siguin entrepans o plats freds. En cas contrari, feu servir àrees recreatives que tinguin barbacoes d'obra mataguspines.

*En cas d' incendi truqueu-me
us puc ser molt útil.
ahh, i sobretot el és 085*

DE TOT UNA MICA

① Les nous que bones estàn ! , a vegades no tenim cap estri per trencar la closca, i s'ha de fer molta força. Si les poses en remull amb aigua i sal tota la nit; quan arribi el matí es trencaran molt fàcilment, com si fóssin de vidre .

② Sempre pensava que , fer pudings era una mica difícil , però tot el contrari, si fas servir el preparat que venen per fer flams.

En un recipient posa-hi sucre cremat al fons i omple'l amb trossos de croisants, de pastís, coca... que estigui dur (perquè fa uns quants dies que ho tens) o bé galetes que s'hagin estovat ...Quan acabis aboca el flam i deixa'l refredar a la nevera.

③ Per rentar la roba negra o de color fosc, posa a l'aigua un grapat de bicarbonat, no caldrà sabó.

④ A vegades fem servir el bany maria per coure flams d'ous. Per evitar que l'aigua quan bull no entri a dins del recipient on cous el menjar , posa (abans de tirar l'aigua) un tros de paper de diari en el recipient on fas bullir l'aigua.

⑤ I per acabar un còctel refrescant :

" COCO LOCO "

Ingredients :

3 boles de gelat de coco

1 got i mig de llet

essència de coco

Posa tots els ingredients a la batedora .

Serveixe'ls en una copa de fantasia.

Bona Festa Major .

Montse rissos.

LES NITS D'ORDAL

El fet de viure en lloc alt, o si més no, d'una altura mitjana, ja és un privilegi.

L'aire és net, la visió s'allargassa fins a horitzons llunyants de boscos de pins o cap al tard, de llumenetes de la llarga serp que com autopista, arriba de la ciutat per passar prop de Vila Franca. Bancals de vent i mar llaurats de fresc. Evoco rams de fosca i rams de llum.

L'oida capta silencis només trencats per l'esquinçada d'un cop de vent, o d'un airet suau, la resposta del pu-put o el ressò llunyà d'un lladruc.

Si fa ventet, t'arriba olor de pi o de romaní, o segons el lloc de farigola, i si plou, de terra mullada.

M'agrada, m'enamora el paisatge de nit, mig feréstec, mig bucòlic dels voltants d'Ordal. M'agradaria saber-me expressar amb més lirisme per poder traspassar, per saber explicar la bellesa que corren, que transporta i fa volar la imaginació, que fa somniar, mentre et complaus en contemplar la nit a Ordal.

*Encara escric amb una certa por,
o, potser, més exactament caldria
parlar d'un cert pudor elemental
que, per sort meua, mai m'abandona.*

Martí Pol

Nits tranquiles que fan per a persones sanes de cos i d'esperit, en qui hom pot confiar i descansar-s'hi, perquè les saps netes d'interessos o d'intencions enrevessades. Gent amiga que sempre et saluda, que sempre et somriu, gent de qualitat poc valorada, i de gran honestat i bons sentiments.

Que diferent de les nits de ciutat, amb sorolls, vafos, disbauxa de colles que embruten i trenquen, i fan malbé estris útils a la comunitat, baralles i sirenes d'ambulàncies o de policies, però també plenes d'ocasions, de trobades i de brogit...

Però, aquí, ja tot és diferent; on acaba el dia i comença la nit, hi podem veure i admirar, en el crepuscle de colors infinits, la bella, la formosa, coloració de taronjes i vermells que van tapant el sol ponent, per anar sortint blaus i grisos clars que enfosquint-se, enfosquint-se, deixen pas a la visió brillant dels estels.

Sortim, aleshores, a la terrasseta de casa, per veure entre els arcs que el sr. Conrado (al cel sigui) va sapiguer fer tan be, les últimes clarors del dia, i el ventet suau de l'estiu d'Ordal que s'agraeix en aquesta hora. La conversa és agradable, sempre hi tenim companyia, i ens agombolla la remor del cedre de casa i dels pins del bosc, i la llum de la lluna que llueig i es belluga dintre l'aigua del nostre trosset de piscina.

Dintre casa, només se sent el tic tac d'un rellotge antic, molt antic, l'avia ja el sentia a casa seva de petita -ara m'he enterat que en diuen "ratera"- i ens va ajudant a preparar els somnis amb blau d'onada lenta. A la Carme l'hi costa més d'adormir-se, i a vegades es queda sola contemplant el bell espectacle. A mi no em costa gens, i m'hi ajuda el cric-cric dels grills i aquesta pau silenciosa de les nits d'aquí. I quina ironia, del silenci escoltat amb tendresa, n'ha sorgit tot l'amor a un lloc, molt especial. Ordal.

*Mira'm els ulls que cap fosca no venç
Vinc d'un estiu amb massa pluges,
però duc foc a l'arrel de les ungles
i no tinc cap sangtraït pels racons
de la pell del record.*

Martí Pol

Carme i Kim.

*i quines nits més...
i la lluna... mare meua
quina lluna !!*

AL JOVENT DE L'ESPLAI

Recordo els primers anys del " Centre " quan el jovent d'aquell temps va treballar per remodelar-lo (ara ja ténen 40 anys o més). M'ho mirava des de fora , perquè era petita. Jo els veia més a ells que no pas ells a mi. Veia que era un jovent que feia coses, xerraven, es relacionaven molt i estaven il·lusionats creant mogudes com " El Farigola Folk ".

Esperava que m'arribés l'edat de participar-hi i quan va ser el moment, el Centre es va tancar. Tinc la sensació que els de la meva edat hi vam perdre molt.

Molts anys més tard es va tornar a obrir amb l'Esplai Tutilimundi. L'altre dia em mirava per vídeo " Els Pastorets " que van fer l'any 1991; hi sortia la Gemma fent de Nen Jesús i ens va fer riure molt. Van treballar molt aquells monitors i van deixar bones petjades.

Alguns d'aquells infants que hi anaven són els que porten l'Esplai d'ara : " El Sol Naixent ", i és a l'Esplai d'avui on volia arribar perquè és el que conec ja que els meus fills hi van. No sé si els pares i mares ens adonem de la gran tasca que fan aquests monitors i monitores de l'Esplai per als nostres fills.

Els aglutinen els nens i nenes, tant els que van a l'escola del poble com els que no, això els ajuda a tenir una relació, fan de connexió amb l'ambient social i cultural, els fan ser part integrant del poble constructivament i donen un bon caliu viu a la jovenalla.

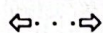
El més important és que aquest jovent estant a l'Esplai perquè volen estar-hi, creuen en aquesta tasca. Dediquen part del seu temps de lleure, que el podrien dedicar a estudiar o a fer d'altres coses, l'inverteixen a preparar activitats d'esbarjo per l'esplai, i a més a més es treuen els carnets de monitors i monitores. I aquest temps és seu i el dediquen als altres voluntariament.

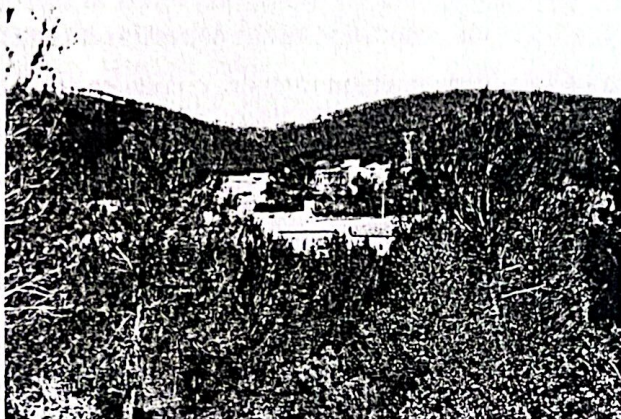
Ens hem d'adonar que dediquen molt del seu temps de lleure a aprendre a fer divertir als altres perquè els altres aprenguin a divertir-se sanament. Ho trobo meravellós, és tant d'agraïr!

Donen tanta vida a la infància dels nostres fills fent-los sentir part integrant del poble. No van a l'Esplai a passar l'estona, van a sentir-se formar part d'una comunitat que els ensenya a créixer jugant i fent activitats creatives.

Aquest monitors com hem dit eren els infants vinguts de l'Esplai Tutilimundi.

Penso que el més important és el bon record que en treus de les relacions, les que fan sentir-te bé i fan que vulguis el mateix per els altres. I per això hi dediques aquest temps, perquè hi creus.

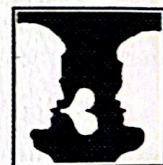
Per la Festa de l'Arbre van fer jocs per als nens i danses per tohom que hi volgués participar i ens ho vam passar molt bé. Van saber fer-nos participar a tots.

Gràcies per la vostra sensibilitat en fer una societat més participativa.

M^a. Rosa Tres Casas

El número guanyador de la rifa del cotxe " colònies d'estiu 99 " és el n° 46.759 (impar) de l'esplai " amics d'usera " de Sant Adrià.

ELS DIVUIT ANYS

Hi ha una edat meravellosa
que és difícil d'oblidar,
excitant i perillosa
però que s'ha d'aprofitar.

És la dels amors fugaos,
dels anhels i els desenganys,
i la que referma els llaços
amb els amics i companys.

Que permet a qui la té
de fer apostes arriscades,
i de refer-se prou bé
si es tenen ensopegades.

De proposar nous sistemes
per fer real l'igualtat,
i de crear-se problemes
si s'és massa apassionat.

De no entrar mai per l'eixida,
ser feliç i grinyolar,
trobar-ho tot a la mida
i no deixar de volar.

Aquesta època increïble
plena de dubtes i afanys,
però del tot irrepètible,
és l'edat dels divuit anys

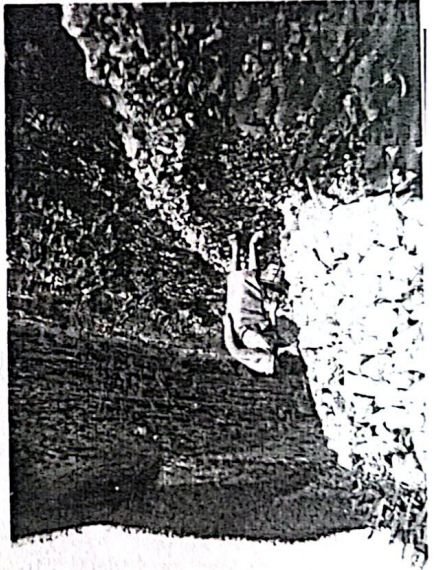

Eugeni Vendrell i Soler

LES NOSTRES BARRAQUES

Les barraques es troben escampades per les diferents comarques de la geografia catalana, per tant no són exclusives de les nostres contrades però si que hi son o hi eren i ben abundants.

Aquestes barraques, són elements senzills de l'arquitectura popular i rural, les quals ens donen testimoni de l'antic treball de la terra i formen part ben integrada del paisatge, passant molt sovint desapercudes a causa de la seva morfologia.

Tot i que sembla fàcil hi havia persones les quals el seu ofici era fer barraques a l'igual que els margeters (qui es dedicava a fer marges). De fet ells mateixos ho ensenyaven als pagesos i entre ells s'ajudaven a fer-les.

En fer la barraqa no hi feien gaires filigranes; portal sense porta, no es feien finestres, tampoc xemeneies i la impermeabilització del sostre era a base de terra, amb una plantada de lliris blaus, atzavares o alguna altra planta d'aquest tipus, que amb les seves arrels subjectaven la terra.

Totes elles amb una mateixa finalitat: *donar aixopluc al pages*.

Aquí a Ordal encara en tenim moltes: La del *Marino*, la de *cal Rebaixi* (als Vidriers), la de *cal Fiden* (cap al pedregar, en direcció a l'avenc d'Ordal), la de *cal Cortina* (a l'oliverar, també en direcció a l'avenc), i les que mes ens estimem a casa que son les nostres, una situada a la vinya de *cal Ferrer* i l'altre la que es coneix amb el nom de *Cal Joanet Marino*, nom amb que abans s'anomenava a casa, ca l'Adelaida, situada a la vinya de la Soleia (cani del Montcau), i d'altres que fora bo de recordar-les entre tots.

A moltes d'aquestes barraques s'els ha donat durant els anys altres finalitats, com va ser durant la guerra civil, la d'amagatall o bé aixopluc per por d'estar-se a casa.

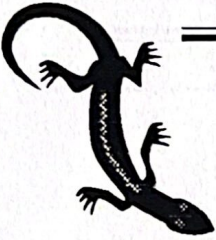
Hi havia també la barraqa del Cabrer que va servir per amagar-hi les imatges de l'Església. A més d'un li van servir pel festeig, i a la canalla per jugar a amagar-s'hi.

Si teniu l'oportunitat entreu-hi, un cop a dins fa la sensació de que quan surtis hauràs entrat en el túnel del temps.

La família del Josep de cal Ferrer.

La barraqa del Marino... o era a la barraqa de cal Ferrer? Ara si que no se on he entaforat els "ous".

DESCOBRIR LA REALITAT

“ ‘Ets molt lluny de mi, fruit’
 ‘Estic amagat dins el teu cor, flor’ ”

Ho deia *Rabindranath Tagore* en un dels seus reculls d'aforismes, "Els ocells perduts".

Potser és precisament ara, que ve la xafogor d'estiu i el temps de la mandra que estem més necessitats que mai d'omplir-nos l'ànima amb algun estimul, o bé alguna cosa que ens sàpiga donar sentit a la vida. I potser justament per això decidim de fer vacances, per fer-nos creure que la feixuguesa i la problemàtica de la realitat és només una il·lusió boirosa. Potser cal que recordem, un cop més, que estem necessitats de fugir, de fugir de tot allò que no acceptem com a lògic: el sofriment, els contratemps, els desenganys, el desordre, i en definitiva de la gran raresa que és la vida.

No es tracta pas de res de nou; des que l'humà és humà que sempre ha volgut amagar-se del dolor quan no el pot combatre, en comptes d'afrontar-lo, assumir-lo i incorporar-lo a la seva vida. Si és veritat que la vida i el sofriment són germans inseparables; no és una proposta viable admetre aquest sofriment i aprendre a conviure-hi, a estimar-lo? El que potser és la base del problema és que cerquem una base lògica als nostres problemes, i no la trobem. I això ens desanima.

La cuna de la societat és l'harmonia entre els seus components, però és ben sabut que per acceptar i estimar els altres cal partir de l'amor propi. I és aquest el cor del conflicte; no ens volem conèixer. No volem mirar endins, cercar en els nostres ideals, en les nostres pròpies culpes, ens espanta la reflexió, el raonament de tot el que ens envolta. I només quan descobrim la nostra pròpia misèria i debilitat aprendrem a ser feliços, el que sol ser la nostra meta.

Si nosaltres som aquesta flor que enyora el fruit de la felicitat, perquè el fa llunyà i impossible, és perquè encara no l'hem sabut trobar dins de nosaltres mateixos. Si decidim fugir, oblidar el que realment desitgem, perquè ens aterroritza el procés del sofriment, tant sols assolirem l'angoixa, i la completa infelicitat.

La idea grandiosa que ens acostumem a fer de la felicitat és del tot falsa; tot sovint és prou una posta de Sol, un silenci humil, una carícia, un somriure per omplir el nostre gran buit. Cal pensar que la solució dels problemes serà segurament sempre dins nostre, i no estem avesats a adonar-nos-en. Contemplem la veritat, fem-la nostra, amb els perès i els contres, amb el que ens satisfà i el que ens oprimeix, tot forma part de la nostra vida. Tenim un privilegi únic, i és el de saber amordassar els impulsos naturals que dia a dia ens fan renyir amb el qui tenim al costat, i fer-li mal.

A fora ja hi ha poca cosa per descobrir; ara caldrà que siguem valents, i gosem conèixer-nos, inspeccionar-nos, acceptar-nos, estimar-nos. Si ho tenim tan sentit, per què no aprenem d'una vegada que no podem perdonar una ofensa aliena sense perdonar-nos les pròpies? Som febles, som limitats, i tot i així hem experimentat que hi ha algú a la nostra vida que ens estima, tal com som, i que això ens cobreix de grandesa sense que ho volguem reconèixer. No ens enganyem més.

Joan Pau Inarejos Vendrell

UN INCIDENT SENSE PRECEDENTS

Ja havien passat les festes Nadalenques, i les havia disfrutat feliç i rodejat dels amics i la família, doncs no s'imaginava que molt aviat podria passar quelcom tan trist, i que fins i tot li podria canviar la vida.

Va ser un Diumenge humit i fred de gener.

Aquell dia estava content, anava amb gent que de debò apreciava i tenia ganes de disfrutar i passar una jornada agradable, doncs en aquells moments el seu estat d'ànim era bo, però les il.lusions d'un noi jove podien acabar-se per un instant.

Aquella grisa matinada d'hivern va durar ben poc, va tornar-se en un camí sense sortida, i el destí es va interposar entre nosaltres, per davant de la vida. Aquells segons van ser una eternitat i ja no els oblidaria, ni l'horror de poder perdre als qui estimava, el seu cor batejava accelerat, les seves mans tremoloses s'aferraven a la vida, aquells ulls

plorosos reclamaven pietat i tant sols sentia la impotència de no poder haver parat el destí, de no haver pogut frenar aquells moments tant odiosos. Ell es sentia dèbil però a la vegada fort per ajudar

als altres, per no haver de patir més encara...

Van passar hores i hores i es va adonar que en aquest món la felicitat també s'acaba, però que la vida és el regal més bonic i la salut el més preuat. Ell, tant sols desitjava oblidar aquella escena tant desagradable i donar gràcies per poder veure com tots els cors encara respiraven.

Ell sabia que allò seria un record amarg, però en el fons sentia una mica d'alleujament perquè havien tornat a veure la llum, i tornarien a viure amb totes les seves forces.

Ara, tant sols demanava als estels poder brillar sempre i així poder contemplar la grandesa de la vida.

Silvia Blas

LA GOTA D'AIGUA

L'aigua sempre ha sigut font de vida,
En el cosmos, avui dia i el demà;
Entre núvols, ja llavors, en cantaria,
Per fer més gran l'alegria d'estimar.

Gota d'aigua, què hi fas a l'univers?
Mon tron l'hi posà Déu, en un principi,
Des del jorn que vaig néixer del no-res,
Per formar totes les valls, al seu caprici.

Gasos al firmament m'embolcallaren,
Després em cobrí l'aigua i la neu,
Amb mi tots els ocells es desvetllaven,
Que, refiletant, eren sempre el goig meu.

Després Déu em plantà, enmig de la terra,
Es formaren les fonts i els pantans,
Els rierols per les valls s'escolaren,
I, tots junts, formaren els oceans.

A on vas, goteta d'aigua, tant matí?
Vaig fent camí, serpentejant silenciosa,
Vaig seguint el curs de l'aigua preciosa,
Fins la mar, on hi ha el meu destí.

A on vas, goteta d'aigua, tan bonica?
Des de la neu, salto valls i les muntanyes,
En el mar em posaré en ses entranyes,
I de tots jo seré la més petita.

De les muntanyes i dels cims jo vaig baixant,
He deixat el dolç llit de dalt la neu,
Ribes i camps, jo sempre vaig regant,
I la vida habitarà, entre el conreu.

Dels turons, el cèrvol vindrà a cercar-me,
Caminant, assedegat i mig ferit,
I altre jorn, quan vingui a amanyagar-me,
Altres volta li daré nou esperit.

Ja cansada, per la nit, dormo a la molsa,
La roca em fa de llit i de coixí,
I en despertar, l'aurora és més dolça,
I de nou vaig seguint el seu camí.

Goteta, quin és doncs el teu destí?
Tu, que vius al mar i en ses entranyes?
Jo em fondré dolçament, dintre les aigües,
No seré res, però tampoc tindrè fi.

Eudald Vendrell i Gallart

ESPORTS

Aquest any El C.F.S. Ordal, celebra el 20è. Aniversari de la seva fundació com a Club de Futbol Federat.

Ja queda molt lluny en la nostra memòria els primers partits i els primers jugadors que van defensar la samarreta d'Ordal. Llavors el Futbol Sala va ésser un boom; ja que practicament no es practicava el futbol al Camp de la Ceràmica, degut a les seves reduïdes dimensions per poder tenir un equip amb cara i ulls.

El C.F.S. Ordal, va sorgir d'una iniciativa de les persones que en aquell any gestionaven la piscina, el Pere de Cal Conrado, el Pepet de Cal Cego, l'Antonio de Cal Cacuerro, el Rosendo, el Josep Parera que formaven la Junta de la Piscina. Aquestes persones varen acordar destinar part del benefici de la Piscina en crear un Equip de Futbol Sala i que pogués entrar en el campionat d'aquell any com a Equip Federat. Van sortir els primer jugadors el Pere de Cal Magí, el Joan de Cal Serafi, el Miquel de Cal Conill, el Magí de Cal Cacuerro, el Jordi de Cal Pelegrí, l'Antonio de Ca la Trini, el Benjamín, El Joan de Cal Cego, l'Antonio Félix, El Chito, l'Agustin Garcia i potser d'altres que ens deixem; i per aquest motiu demanem disculpes; que posaven tot el que podien per quedar bé en el seu primer campionat.

Després han passat molts jugadors, hi ha hagut

diverses juntes, varis entrenadors; sempre amb el suport dels Socis, que malauradament han anat disminuint progressivament any rera any.

No obstant ens trobem amb un present força bó i amb expectatives de millorar en el futur.

Aquest any i sobrepasant l'objectiu fixat hem aconseguit pujar de categoria; per donar si més no un tó més festiu a la celebració del nostre aniversari.

Ara mateix disposem d'un bon equip i tenim un planter preparat per pujar al primer equip a punt de defensar El nom d'Ordal, per arreu on es jugui.

Volem donar les gràcies a tota la gent que ha fet possible el poder arribar a aquests 20 anys.

És molt difícil si més no posar el nom de tots ja que de ben segur ens deixariem alguns per això, la Junta actual vol reconèixer l'esforç de tots començant pels pioners i seguint per tota la gent que ha dedicat els seus esforços en tirar endavant aquests Club; Juntes Directives, Jugadors, Entrenadors, Socis, Col.laboradors, Espónsors etc. Fent una

menció especial a Griferia Tres; que any rera any i pràcticament des del començament, ens ha donat la seva esponsorització sense la qual ens hagués estat molt difícil arribar a aquesta fita. Esperem que entre tots plegats poguessim celebrar El 25é, 30é, 40é, etc. etc. Aniversari del nostre Club; que no és un Club privat si no que ja forma part del Patrimoni d'Ordal.

Els components de l'equip de futbol-sala ORDAL CFS volem agrair i felicitar a la nostra afició, socis, simpatitzants i sponsor el seu recolzament al llarg d'aquesta temporada 98-99. Tots junts hem aconseguit l'esperat retorn a la 2ª Divisió A.

ANTONIO VENDRELL

MIQUEL VENDRELL

SANTI FONTANET

ANTONIO GARCIA

JOAN ANTON MILA

SERGI SANCHEZ

ESTEVE CASAS

XAVI VENDRELL

JOSEP TORT

RAUL SANCHEZ

XAVI GINER

RAFEL JULIA

CRISTIAN PONS

XAVI MARCE

JOAN ANTON MARCE

PEDRO JOSE GARCIA

MOLTES FELICITATS

BÚSTIA

La redacció d'aquesta revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades a aquesta secció, i de resumir llurs continguts, per tal que un escrit sigui publicat en aquesta secció, ha de venir acompanyat del nom i cognom del seu autor.

Aprofitant la divulgació de la revista L'ATENEU vull denunciar una acció vandàlica i reprobable com va ser la col·locació d'un petard a la bústia de la casa que la meva germana té al carrer de la Creu nº 29, amb la consegüent cremada de la correspondència i amb l'esmentada bústia feta miques. Fets com aquest o com el que també es van trobar uns veïns del mateix carrer, retraten el comportament de l'autor o autors de la malifeta, i a tots els que els recolzen .

El que és pitjor de tot això és que aquesta gent mesquina i potser venjativa, no se'n adonen del mal que fan a la comunitat i al bon nom del poble d'Ordal. Agraïxo de nou l'oportunitat d'haver-ho pogut exposar mitjançant aquesta publicació.

Moltes gràcies.

Eugeni Vendrell i Soler

!! però si jo no he fet res !!

com ja saps els actes vandàlics estan castigats per la llei.

NORMES DE TREBALL DE LA REVISTA " L'ateneu "

les persones que vulguin publicar algun escrit hauran de complir les següents normes:

- ① *els escrits seran presentats en un disket i en programa Word.*
- ② *la lletra emprada serà Times New Romans, tamany 12 i mai en negreta o cursiva.*
- ③ *seran escrits en llengua catalana i d'extensió no superior a un full DIN 4.*
- ④ *seran articles a doble espai (1'5) i justificats pels dos marges.*
- ⑤ *en cada article ha de constar el títol, nom i cognoms de l'autor.*
- ⑥ *la no edició de l'escrit pot ser culpa de l'espai o fotocomposició, no obstant serà publicat en la revista següent.*

CARTA OBERTA A L'ATENEU

Sóc soci des que estic aquí a Ordal, i estic veient que s'esta perdent l'esperit del que era l'Ateneu.

Potser em lliguen molt les paraules d'un altre soci. "Avui dia, quan vaig a l'Ateneu em sento foraster". L'Ateneu d'Ordal té una vida propia ja que només depen d'ell mateix; és una entitat privada que només pertany als socis i socies que aporten les seves quotes per la seva manutenció.

Per això si alguna avantatge té el ser membre de la societat de l'Ateneu es el poder disfrutar de les seves instal·lacions encara que limitades, però pagades amb l'esforç de les aportacions dels socis i socies.

No sé si ho entenc bé però la direcció que vol donar al funcionament de l'Ateneu la Junta actual crec que no és la correcta, ja que dona practicamente les mateixes aventatges a un soci que a un que no ho vulgui ser.

Vivim junts amb una comunitat; i crec que el patrimoni cultural d'aquesta l'hem de recolçar amb la nostra col.laboració tots junts. No pot ser que uns gaudeixin lliurement del que els altres paguen de les seves butxaques.

Per tot això; caldria fer una mica de reflexió, i preguntar-se que s'ha fet de la comunicació que hi havia abans entre junta i socis. Se que la Junta actual està decebuda amb el socis, degut als esdeveniments passats; quan creien que el socis rebutjarien l'ultim balanç presentat pel president de la junta anterior; i això no és bo. S'ha d'acceptar la decisió del soci consensuada per votació i s'ha d'acatar el resultat.

Tot això comporta enfrontaments entre persones i distanciament de alguns socis envers de l'Ateneu i comporta el preguntar-se de què serveix seguint sent soci i quines aventatges ténim envers dels que no ho son.

Aquí no tracto de que el soci llegint aquest escrit, es plantegi el deixar de ser-ho; al contrari, tracto de que tant la Junta actual com les que puguin venir; quan pensin en qualsevol activitat la programin pensant en el benefici del Soci en primer lloc i obviamt en el benefici de l'Ateneu però en un lloc secundari.

Penso que l'error de la Junta anterior, ha estat precisament en voler presentar al socis unes comptes de finals d'exercici amb el major número possible de zeros darrera un altre número; sense sondejar ni fer balanç de si el socis s'ha sentit compensats amb la seva aportació. La Junta actual, crec que segueix pel mateix camí, és més; d'acord que els temps canvien i que cada Junta té pensat un sistema diferent d'actuació; però el funcionament que s'está començant a donar i que crec que no és el correcte; és el tractament d'una Empresa i no te res a veure una cosa amb l'altra.

No som un poble gran però si un gran poble; i és per això que el contacte directe entre la Junta de l'Ateneu i els Socis és molt més productiu i constructiu; que el fixar una freda oficina amb uns horaris establerts, tal i com pretent la Junta actual, per recollir queixes o suggeriments dels socis; aquest, penso, que no és el camí.

La Junta actual tenia un deute primordial amb el soci; que es la reunió en la que ens hauria d'exposar amb tota "transparència" els objectius previstos tant amb el funcionament de l'Ateneu, quotes a pagar, actes previstos a realitzar durant l'any, esborrany del programa de la Festa Major, etc. perquè nosaltres la poguéssim acceptar, esmenar, matitzar o rebutjar. Aquesta reunió s'haurà fet, quan estigueu llegint aquestes ratlles (el 18 de Juliol); penso que un xic massa tard doncs a les portes de la Festa Major, no és molt adient el presentar uns balanços o informar als Socis del que es farà a la Festa Major; quan

ja es té el programa fet i per tant les idees que puguin aportar els soci de cara a la Festa Major; no tenen raó de ser.

Trencant una llança a favor de la nova Junta, potser s'han trobat amb falta d'experiència.

No pretenc el fer de tot això una crítica destructiva si no tot al contrari; si es parla amb els socis aquests exposaran les seves idees; unes de bones i d'altres de no tant bones i evidentment no será possible dur-les totes a terme; però sondejant al soci es pot saber quin camí es pot agafar.

No es tracta de exigir que es faci per escrit i signat qualsevol tipus de crítica o idea que un soci pugui aportar. Es tracta d'un contacte personal amb el soci que som els que mantenim el nostre Ateneu.

Santi Fontanet.

UNA MENCIÓ ESPECIAL ALS NOSTRES ESPONSORS

